

Bemærkninger til lovforslaget.

Lovforslaget bygger på straffelovrådets betænkning af 1964 om konfiskation samt på forskellige andre (utrykte) indstillinger fra rådet. Rådet har således i juli 1961 og juni 1963 afgivet indstillinger om forskellige spørgsmål vedrørende fuldbyrdelse af frihedsstraf m. v. og i november 1964 om en række andre mindre ændringer i loven.

En del af disse sidstnævnte ændringer går alene ud på ophævelse af bestemmelser, der har mistet deres praktiske betydning, eller ajourføring af regler, der nu har en forældet udformning; andre af ændringerne er mindre realitetsændringer, som der er fundet et praktisk behov for, og som skønnes at kunne gennemføres uden at afvente nogen samlet revision af de afsnit af straffeloven, ændringerne vedrører. Det bemærkes herved, at straffelovens forskellige afsnit efterhånden vil blive forelagt straffelovrådet til revision, men at dette revisionsarbejde nødvendigvis må tage en længere årrække.

Forslaget er i alt væsentligt i overensstemmelse med rådets indstillinger.

Der er ved forslagets udarbejdelse lagt betydelig vægt på at nå frem til regler, der svarer til lovgivningen i de andre nordiske lande. Dette må ses på baggrund af de almindelige bestræbelser på at indføre ensartede strafferetlige regler i disse lande, som er udfoldet de senere år, navnlig efter den nordiske strafferetskomité's nedsettelse.

Der agtes efter lovforslagets eventuelle gennemførelse udstedt en ny lovbekendtgørelse af straffeloven.

Fuldbyrdelse af fængselsstraf (nr. 2-5).

Medens straffelovens regler om ungdomsfængsel blev ændret i 1961, har lovreglerne om almindelig fængselsstraf stadig den form, der blev givet dem i 1930. Efter den udvikling, der siden da er sket inden for fængselsvæsenet her i landet — som i andre lande med et tilsvarende strafferetligt system — kan reglerne ikke længere anses for helt tidssvarende, og det er derfor fundet påkrævet at søge dem ændret på en række punkter.

De fleste af disse ændringer er dog af begrænset praktisk rækkevidde. Nogle af ændringerne er alene ajourføringer af lovteksten. Om samtlige realitetsændringer gælder, at de tager sigte på at effektivisere straffuldbyrdelsen ved at skabe et bedre grundlag for gennemførelse af en behandling (i anstalten og efter løsladelsen), der må anses for egnet til at

formindske risikoen for, at de dømte falder tilbage til kriminalitet.

Ved udformningen af de nye regler er der tillagt de fuldbyrdelsesregler, der gælder i Sverige og Norge, en meget væsentlig betydning. Dette skyldes ikke alene de almindelige synspunkter vedrørende nordisk strafferetligt samarbejde, som er omtalt ovenfor. De svenske og norske fuldbyrdelsesregler, som blev indført i henholdsvis 1945 og 1958, bygger på et meget omfattende forberedelsesarbejde og har nu virket i praksis i en årrække; de er således et betydningsfuldt erfaringsgrundlag. Hertil kommer, at der i de nordiske lande i 1963 blev gennemført en lovgivning om samarbejde med hensyn til fuldbyrdelse af bl. a. frihedsstraf, jfr. således lov nr. 214 af 31. maj 1963 om samarbejde med Finland, Island, Norge og Sverige angående fuldbyrdelse af straf m. v.; denne lovgivning kan i praksis føre til mindre rimelige resultater, hvis der er væsentlige forskelle mellem landenes fuldbyrdelsesregler, og det er derfor vigtigt, at de danske regler nu tilnærmes reglerne i de andre nordiske lande.

Til nr. 2 (§ 33, stk. 2).

En tilsvarende bestemmelse indeholdes allerede i § 90, stk. 2, der imidlertid foreslås ændret, jfr. forslaget nr. 30.

Til nr. 3 (§ 34).

Den gældende bestemmelse i § 34 indeholder meget detaljerede regler om, hvorvidt fængselsstraf skal udstås i enrum eller i fællesskab. Disse regler må anses for forældede. Overalt inden for fængselsvæsenet tilstræbes en orden, hvorefter fangerne under deres arbejde m. v. er i fællesskab, men har enrum om natten. Kun hvis fangerne kan arbejde i fællesskab, er der rimelig mulighed for at give dem en arbejds træning og oplæring, der kan have betydning både for deres behandling i anstalten og for deres beskæftigelsesmuligheder efter løsladelsen. På den anden side kan bygningsmæssige forhold (arresthusene) eller fangens manglende evne til at tilpasse sig fællesskab gøre det nødvendigt, at han også i arbejdstiden anbringes i enrum.

På denne baggrund kan det ikke anses formålstjenligt i loven at fastlægge nærmere retningslinier for, om en fængselsstraf skal udstås i fællesskab eller i enrum.